

„Ljudi kupuju životno osiguranje ne zato što neko može umrijeti, nego zato što neko mora nastaviti živiti.“

Udruženje posrednika u osiguranju „ Million dollars round table MDRT“ – dnevni citat

ŽIVOTNO OSIGURANJE JE ZA ŽIVE !?

Članak pisan u decembru 2011

Kada bi upitali prosječnog Bosanca ili Hercegovca da li znaju šta je to životno osiguranje, odgovor u 95% slučajeva bi bio pozitivan.

Ali na sljedeće pitanje da li ga imaju, procenat bi se spustio na nekih 18 %.

Zašto je to tako??

Naši građani veoma često žele shvatiti životno osiguranje kao štednju za penziju, a malo je onih koji razmišljaju ili žele da čuju nešto o pokriću rizika bolesti ili smrti.

Srećom broj ljudi koji ovo pravilno shvataju svakim danom se rapidno povećava, a time se smanjuje globalni rizik kritičnih životnih situacija uzrokovanih nekim od spomenutih rizika.

Životno osiguranje je osiguranje kojim se mora uskoro pozabaviti i država, jer se trenutna briga, koju država vodi o svojim građanima putem fondova penzijsko-invalidskog i zdravstvenog osiguranja, mora prenijeti na same građane.

Postojeći sistem penzijsko/mirovinsko invalidskog osiguranja (PIO/MIO) i fonda zdravstvenog osiguranja ne može još dugo funkcionirati na postojećim principima solidarnosti.

Prema statističkim podacima iz jula mjeseca ove godine u Bosni i Hercegovini, broj uposlenih lica iznosi oko 677.000, a istovremeno na fondovima PIO ima 589.500 penzionera. Takav odnos ne omogućava niti najminimalniju isplatu penzija, a kamoli njihovo povećanje. Kada tome dodamo oko 512.000 nezaposlenih lica onda nam je situacija puno jasnija. I naravno ni malo ohrabrujuća.

Ovakav sistem će se prije ili kasnije urušiti sam u sebe.

Šta to znači za pojedinca koji sada radi i ima recimo solidna prosječna primanja od 800 KM mjesečno?

To znači da, ako i dočeka penziju živ i zdrav, od nje sigurno neće moći živjeti.

Kako može riješiti taj problem? Samo štednjom. Ali kakvom štednjom?

Štednjom u banci može riješiti finansijski problem kada ode u penziju, ali ne može riješiti problem koji može nastati kao rezultat, ne daj Bože, bolesti ili smrti.

„Ljudi kupuju životno osiguranje ne zato što neko može umrijeti, nego zato što neko mora nastaviti živiti.“

Šta bi voljeli ostaviti svojoj porodici kada se, opet kažemo, ne daj Bože, to i desi.

Kredite, hipoteke, nezavršene poslove, firmu u osnivanju, ili policu životnog osiguranja koja omogućava da su finansijski zbrinuti do trenutka kada budu sami u stanju da nastave normalan život.

Mislim da niko od nas nema te dileme, samo je pitanje kada smo spremni na to pozitivno reagirati i napraviti sebi i svojim ukućanima police životnog osiguranja. Ovo namjerno govorimo, jer nije dovoljno, a ni korektno, napraviti policu osiguranja samo recimo «glavi» porodice. Naravno njoj je najpotrebnija, ali polica životnog osiguranja treba i drugim ukućanima na potpuno isti način.

Iskustvo Merkur osiguranja stečeno kroz praksu ovih 8 godina postojanja u Bosni i Hercegovini, ali puno više kroz 213 godina iskustva u Austriji, govori u prilog činjenici da ne postoji bolji oblik štednje od police životnog osiguranja sa pokrićem rizika smrti i bolesti.

Ako nam se tokom 30 ili više godina trajanja osiguranja ne desi bolest ili smrt, onda dolazimo u penziju u punoj snazi i zdravlju. To znači da ćemo penziju uživati još narednih 20 i više godina što statistike svakodevno potvrđuju. Kapital koji dobijemo od Merkur osiguranja, a koji predstavlja osiguranu svotu uvećanu za cjelokupnu dobit pripisanu polici tokom trajanja osiguranja, može se u tom trenutku u cjelosti podići ili pretvoriti u rentu. Renta opet može biti na vremenski rok i također je nasljedna kao što je bila i polica osiguranja (isplata korisnicima u slučaju smrti), ali može biti i doživotna. Sve to nemate kod štednje u bankama.

Sve političke analize govore da je kriza penzijsko-invalidskih fondova generator finansijskih kriza u budućnosti. Primjeri Grčke, Francuske i Irske iz prošle godine zorno govore u prilog toj činjenici.

Da li ćete policu životnog osiguranja sklopiti dok ste mladi i manje rizični ili ćete čekati da postanete stariji, a time i više rizični ostaje na vama.

Ono što je sasvim sigurno je to da su Merkur osiguranju u tumačenju ovih činjenica dali povjerenje mnogi naši građani, i da je to dovelo do rezultata koji su netom objavljeni na web stranici Agencije za nadzor, kojom Merkur osiguranje dd Sarajevo drži 29,29% tržišta životnih osiguranja i da je time ubjedljivo najbolje osiguravajuće društvo u tom segmentu poslovanja u BiH.

Budućnost ovog posla je neupitna. Produkt životnog osiguranja sa pokrićem teških bolesti je lider proizvod na dugi rok. Rješenje svojih zdravstvenih, socijalnih i finansijskih briga ne možete bolje napraviti nego policom životnog osiguranja.

Zašto onda da ne podignemo broj onih koji je imaju na evropske procenete.

I da ponovimo ono što smo rekli u naslovu. **«Životno osiguranje se pravi za žive i za one koji trebaju nastaviti živiti.»**

„Povjerenje i respekt se ne mogu naučiti, kupiti ili pridobiti. Oni se samo mogu zaslužiti.“

Udruženje posrednika u osiguranju „ Million dollars round table MDRT“ – dnevni citat

ŠTA JE TO U LJUDSKOM BIĆU...?

Članak pisan u februaru 2019

Kada sam ja bio mlad i kada je počela era izlazaka u kafiće onda smo početak upitne rečenice iz naslova ovog članka završavali „što ga vodi ka kafiću“. Ali čitajući naslovnice štampe i medija ovih dana ne mogu da se ne zapitam šta je to stvarno u ljudskom biću što ga dovodi u tako strašne životne situacije.

Tragedije, pogibije ljudi koje ubijaju luđaci koje puštamo bez nadzora, jer nemamo potrebne institucije za njih, samoubistva ljudi koji ne vide dalji smisao života jer ih opterećuju vraćanjem tuđih kredita, strašne scene terorističkih akcija širom svijeta gdje tumačenja onih koji to čine traže opravdanja u tome da žele svijet samo po svojoj mjeri i brojne druge životne situacije koje vidimo tek kada nam „eksplodiraju“ pred očima. Puno nas žmiri i do tada i poslije toga, ako se to direktno ne tiče nas, ali se moramo zapitati „šta ako se i nama to desi“?

Garancije da će budućnost biti ljepša, mirnija, slobodnija, pozitivnija ili sigurnija za nas ne postoji. Ali ruku na srce nije nikad ni postojala. Svijet je doživio veliki broj kataklizmi uzrokovanih puštanjem, zanemarivanjem ili negiranjem postojanja ovakvih opasnosti u vlastitom okruženju. Reći svome djetetu nemoj biti policajac, nemoj biti vojnik, ili doktor, nemoj biti sudija ili neko od drugih časnih zanimanja koja su nekad bili simbolima ljudskog dostojanstva i divljenja, jer su ti ljudi danas izloženi brutalnim napadima, negiranjima ili nipodaštavanjima od strane onih koji bi željeli da njima upravljaju, a drugi oko njih žmire na taj pritisak.

Međunarodna zajednica nas svrstava u red zemalja sa najvećim stepenom korupcije, a posebno se to odnosi na korupciju u zdravstvu, školstvu, sudstvu i političkom sistemu. Upravo tamo gdje toga ne bi uopšte trebalo biti. A kada govore kako nam treba pomoći niko ne pokušava da uspostavi sistem koji bi to spriječio, nego finansiraju projekte NGO-a koji će nam pokazati da smo korumpirani.

Da postoji volja i njih i naših političara da se to zaustavi imali bi jedinstvenu evidenciju svih građana Bosne i Hercegovine bez obzira na njihovo mjesto prebivališta ili etničku pripadnost. Svi vlasnički papiri bi bili u jedinstvenoj dokumentaciji pa se neka dozvola ne bi čekala godinama, a ljudima nekoliko puta prodavali isti stanovi. Da postoji jedinstvena evidencija mogli bi svi koji žele da surađuju i međusobno ostvaruju poslovne odnose znati da li svako svoje obaveze prema državi ili partnerima (kupcima, dobavljačima) ostvaruje na vrijeme. A ne da svakog mjeseca dobijamo spisak od 60 i kusur hiljada blokiranih računa kao da nam to može imalo pomoći uspostavljanju međusobnog povjerenja i razvoju ekonomije.

Digitalizacija je proces koji pomaže ljudima, a ne udaljava ih jedne od drugih. Slovenija koja je dobila podršku za digitalizaciju državne uprave je u godini dana doživjela veliki ekonomski i socijalni napredak. A smanjila korupciju.

Javno privatna praksa i partnerstva u zdravstvu, školstvu i drugim sistemima ostvarivanja socijalnih, penzionih, zdravstvenih, obrazovnih i drugih prava deklarirano postoji, a praktično ne funkcionira nigdje.

Svi oni koji žele da dobiju uslugu koju traže moraju pored njene redovne cijene da daju nešto i sa „strane“. Kao bajagi da ubrzaju proces, a ne zato što ti sistem to traži.

Zato nemamo privatne bolnice kao što ih ima cijeli svijet.

Zato nemamo staračke domove koji su u sistemu državne socijalne zaštite penzionera i nemoćnih lica.

Zato nemamo kaznene institucije u kojima bi ljudi koji su se ogriješili o zakon dobili adekvatnu psiho-socijalnu pomoć koja bi ih resocijalizirala i vratila u normalnu životnu kolotečinu. Kao da to nigdje i nikada nije postojalo ili ne postoji u svijetu.

Nedavno sam čitao da su u Hrvatskoj pokrenuli akciju da se privatni šoping centar koji je rađen po evropskim standardima (puno malih radnji okruženih zidovima kao dvorac) pretvori u kazneno popravni dom otvorenog tipa za one koji su se ogriješili zakon a nisu okorjeli kriminalci. Zašto bi zatvori bili isključivo vlasništvo države? Zašto, ako ne ide prodaja tekstila, čovjek ne bi prodavao „ zatvorske ćelije“?

Radeći posljednjih 16 godina u prodaji životnih i drugih osiguranja vidio sam da je taj sistem najpravedniji oblik dogovora sa ljudima.

Kada se taj dogovor postigne ljudi su zaštićeni i ne ovise o tome da li će neko drugi odustati od dalje reforme zdravstva, školstva, penzijske i socijalne skrbi prema ljudima, nego će biti tu kada to ljudima najviše treba.

Sve veći broj ljudi shvata da to nije ulaganje za daleku budućnost, nego ulaganje u svoju sadašnjost i da se policom osiguranja rješavaju sadašnje životne situacije u kojima se drugačije ne bi moglo ništa riješiti.

Kada su mi nedavno neki sindikalni prvaci objasnili da se iz sindikalnih članarina sada rješavaju isključivo davanja ljudima koji su bespravno ostali bez posla i čekaju duge sudske epilogе za povrat na posao, upitao sam se da li je to onda pravi oblik zaštite tih članova. Šta ako takav član bez posla ostane i bez stana (za koji vraća kredit i ima hipoteku), bez auta (koji je uzeo na lizing), bez zdravlja (jer nema ovjerenu knjižicu)? Pitanja puno, a odgovora malo. A sadašnji odgovor „biraj moj sindikat“, a ne neki tamo „njihov“, može samo da me dodatno frustrira.

Problemi se ne rješavaju na ulici, ali kada kao u Parizu nedavno (žuti prsluci) nemaju drugi način da se čuje njihov glas onda se ljudi odlučuju i na to.

Zašto tada, kada traže svoja prava, usput pale, ruše i uništavaju ono zašto su sami davali svoj novac iz poreza i doprinosa, zašto se sukobljavaju sa policijom koja također trpi nedostatke sistema, zašto se odmah sve okreće ka političkoj poziciji ili opoziciji?

Zato što nikada niko nije uspio da odgovori na pitanje „**šta je to u ljudskom biću**“ što ga tjera da radi stvari koje inače nikada ne bi učinio.

Ni ja nemam ambiciju da odgovorim na to pitanje jasnim odgovorom jer ga ne znam. Ali znam da su ljudi, koji su na vrijeme u svom životu, dodatno osigurali svoje stvari, svoju imovinu, svoje živote, svoje zdravlje i svoje najmilije, mnogo sigurniji da ih životne nedaće (koje niko ne želi, ali mu se dese) neće odvesti na stranputicu sa koje nema povratka.

Ili kako mi lijepo priznade neki dan jedan gospodin, koji je zdrav i sretan u svom životu, dočekaao istek svoje druge police osiguranja života nakon 30 godina ukupnog čekanja: „**Da ja nisam ovo sakrivao od sebe sada bih imao samo lijepe uspomene na kafanu, raju i izlete gdje bi to sigurno sve potrošio. Ovako sada imam da opet izađem, popijem koju sa svojim društvom, a nekoga bogami i počastim zato što je ostao „osuđen“ na državnu penziju. Hvala osiguranju i onom svom drugu koji me na to nagovorio**“.

Za to vas molim, dopustite da vas nagovore na policu životnog osiguranja, prije nego se upitate šta vas snađe nakon toliko godina rada i izdvajanja za mirnu starost. Vjerujte, bolji odgovor sada ne postoji.